

Sygn. akt: I C 4054/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2020r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Czyczerska

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2020r. w Lubinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. P., P. P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. P. kwotę 8.750,00 zł (osiem tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15.09.2018 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. P. kwotę 6.130,00 zł (sześć tysięcy sto trzydzieści złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15.09.2018 r. do dnia zapłaty;

III. oddala dalej idące powództwa;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki M. P. kwotę 2.833,19 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda P. P. kwotę 1780,74 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VI. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 857,24 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

Sygn. akt I C 4054/18

UZASADNIENIE

Powodowie M. P. i P. P. w pozwie z dnia 5 listopada 2018 r. przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. wnieśli o zapłatę na rzecz powódki M. P. kwoty 10.750,00 zł oraz na rzecz powoda P. P. kwoty 8.130,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 września 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że w dniu 7 września 2016 r. w L. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której poszkodowani zostali M. P. i P. P.. Sprawcą zdarzenia była W. K., która w chwili wypadku posiadała ubezpieczenie z tytułu OC zawarte ze stroną pozwaną. Na skutek zdarzenia u powódki stwierdzono zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi typ: Główna. Powód doznał skręcenia i naderwania stawów i więzadeł na poziomie szyi typ: Główna, zaburzeń korzeni nerwów rdzeniowych lędźwiowo-krzyżowych. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel przyznał na rzecz powódki kwotę 835,00 zł, w tym 800,00 zł tytułem zadośćuczynienia

i odszkodowania oraz 35,00 zł tytułem zwrotu za koszty leczenia. Powodowi natomiast ubezpieczyciel wypłacił kwotę 2.185,00 zł, na którą złożyły się kwota 800,00 zł tytułem zadośćuczynienia, kwota 825,00 zł tytułem zwrotu za koszty leczenia oraz kwota 560,00 zł tytułem zwrotu za koszty rehabilitacji.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu ubezpieczyciel podał, że w toku likwidacji szkody przyznał powódce kwotę 835,00 zł a powodowi kwotę 2.185,00 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania. Strona pozwana wskazała, że w procesie orzeczniczym w ramach postępowania likwidacyjnego przeprowadzono badanie orzecznicze przez lekarza orzecznika ortopedę, które nie wykazało zaistnienia u powodów trwałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku ze zdarzeniem z dnia 7 września 2016 r. Ubezpieczyciel podał, że wypłacone zadośćuczynienie było odpowiednie do doznanych przez powodów urazów, tym bardziej że leczenie zostało zakończone. Strona pozwana żądania powodów co do zwrotu kosztów związanych z prywatnymi zabiegami rehabilitacyjnymi uznała za bezzasadne. Powodowie swoje żądania w w/w przedmiocie argumentowali koniecznością długiego oczekiwania na wizyty w ramach NFZ. W ocenie strony pozwanej takie twierdzenie powodów nie były prawdziwe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 września 2016 r. w L. doszło do wypadku drogowego, spowodowanego przez W. K. kierującą pojazdem marki H. o nr rej. (...), która wymusiła pierwszeństwo przejazdu, czym doprowadziła do uderzenia w prawy bok pojazdu kierowanego przez powoda, z którą po stronie pasażera z przodu podróżowała powódka. Pojazd sprawcy zdarzenia w chwili wypadku był ubezpieczony z tytułu OC w (...) S.A. w W..

okoliczności bezsporne

Na miejsce zdarzenia została wezwana Policja. Powódce zaczęło się kręcić w głowie, jednak policjant stwierdził, że to może być spowodowane stresem i gdyby ból nie minął to żeby udać się na izbę przyjęć. Po całej procedurze na miejscu zdarzenia powodowie pojechali do domu. Wieczorem powódka zaczęła odczuwać drętwienie w kręgosłupie szyjnym i ból głowy. Wraz z powodem udali się do (...) Sp. z o.o. w L. na Izbę Przyjęć. Po wykonaniu niezbędnych badań, w tym RTG kręgosłupa - odcinka szyjnego, u powódki stwierdzono zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi, typ: Główna i zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego przez okres 2 tygodni oraz stosowanie przeciwbólowych środków farmakologicznych. Po dwóch dniach powódka zgłosiła się do lekarza pierwszego kontaktu aby przepisał jej silniejsze leki przeciwbólowe i skierował do ortopedy. W dniu 22 września 2016 r. powódka skonsultowała się z lekarzem ortopedą, który podtrzymał rozpoznanie z I. Przyjęć z dnia 7 września 2016 r. i skierował powódkę na zabiegi rehabilitacyjne tj. laseroterapię punktową, prądy T., ultradźwięki miejscowe i masaż suchy częściowy. Ponadto powódka otrzymała skierowanie do poradni neurologicznej. Lekarz neurolog stwierdził, że powódka ma silne napięcie mięśni, które mógł spowodować stres powypadkowy i to skutkuje drętwieniem rąk. Po wypadku powódka odczuwała również ból odcinka kręgosłupa lędźwiowego. Po wykonaniu rezonansu lekarz neurolog uznał, że jest to przepuklina odcinka lędźwiowego a wystąpienie objawów bólowych może mieć związek z wypadkiem. Powódka po kolizji drogowej miała lęki, bała się wsiąść do samochodu, bała się jazdy i zbliżających się aut z prawej strony. Wracala do niej sytuacja z chwili wypadku i obraz tego zdarzenia. Powódka skorzystała z konsultacji psychiatrycznej i psychologicznej. Przez miesiąc zażywała leki uspokajające i wyciszające. Powódka w okresie kiedy doszło do wypadku planowała ciążę, jednak na skutek zdarzenia musiała te plany odłożyć w czasie. Powódka za porady i wizyty lekarskie poniosła koszty w wysokości 515,00 zł. Ponadto powódka odpłatnie skorzystała z rehabilitacji polegającej na masażu kręgosłupa, gdyż w ramach ubezpieczenia nie było dostępnych terminów. Za pakiet 10 masażu powódka zapłaciła 270,00 zł. Powódka leczenie powypadkowe zakończyła w marcu 2017 r.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) z dnia 03.11.2016 r., k. 15;

- faktura VAT nr (...) z dnia 14.11.2016 r., k. 16;
- faktura nr (...) z dnia 15.11.2016 r., k. 17;
- faktura VAT nr (...) z dnia 27.09.2016 r., k. 18;
- dokumentacja medyczna powódki M. P., k. 19-39;
- przesłuchanie powódki M. P., e-protokół rozprawy z dnia 06.02.2019 r., k. 77v-78;
- akta szkody znajdujące się na płycie CD, k. 71;

Powód P. P. wieczorem w dniu zdarzenia, tj. 7 września 2016 r. udał się wraz z powódką na Izbę Przyjęć szpitala w L.. Po zbadaniu powoda, w tym po wykonaniu RTG kręgosłupa odcinka szyjnego, u powoda rozpoznano zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi, typ: Główna. Powód przez 2 tygodnie nosił kołnierż ortopedyczny oraz przyjmował leki przeciwbólowe. Wówczas powód pracował przez 8 godzin dziennie jako kierowca, nie korzystał ze zwolnienia lekarskiego, gdyż pracował na umowę zlecenie. W dniu 30 września 2016 r. lekarz neurolog rozpoznał u powoda zaburzenia korzeni nerwów rdzeniowych lędźwiowo-krzyżowych i zalecił rehabilitację oraz wykonanie rezonansu magnetycznego. Badanie potwierdziło uszkodzenie odcinka szyjnego i lędźwiowego na skutek kolizji z dnia 7 września 2016 r. P. P. był również konsultowany przez ortopedę, który także zalecił zabiegi rehabilitacyjne. Powód pozostawał pod kontrolą specjalistów do sierpnia 2017 r. Powód poniósł koszt prywatnej porady ortopedycznej w wysokości 130,00 zł.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) z dnia 03.11.2016 r., k. 44;
- dokumentacja medyczna powoda P. P., k. 45-57;
- przesłuchanie powoda P. P., e-protokół rozprawy z dnia 06.02.2019 r., k. 78;
- akta szkody znajdujące się na płycie CD, k. 71;

Po zgłoszeniu szkody, w toku likwidacji szkody strona pozwana decyzją z dnia 12 grudnia 2016 r. przyznała na rzecz powódki M. P. kwotę 800,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę oraz kwotę 35,00 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionego leczenia. Strona pozwana wskazała, że nie uznała kosztów prywatnej rehabilitacji, gdyż zgodnie z opinią lekarską mogła się ona odbyć bezpłatnie w ramach NFZ.

Ubezpieczyciel na rzecz powoda P. P. w toku likwidacji szkody na mocy decyzji z dnia 3 lutego 2017 r. wypłacił kwotę 800,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 240,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Ubezpieczyciel w decyzji z dnia 4 kwietnia 2017 r. uwzględnił jeszcze koszty rehabilitacji poniesionej przez powoda i z tego tytułu wypłacił mu świadczenie w wysokości 560,00 zł.

Powodowie pismem z dnia 28 sierpnia 2018 r. wezwali stronę pozwaną do zapłaty na rzecz powódki kwoty 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 750,00 zł tytułem odszkodowania oraz na rzecz powoda kwoty 8.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i 130,00 zł tytułem odszkodowania. Ustosunkowując się do w/w wezwania, strona pozwana w decyzji z dnia 30 sierpnia 2018 r. odmówiła wypłaty dodatkowego świadczenia.

Dowód:

- decyzja strony pozwanej z dnia 12.12.2016 r., k. 13;
- wezwanie do zapłaty z dnia 28.08.2018 r., k. 12, k. 40;

- decyzja strony pozwanej z dnia 30.08.2018 r., k. 14;
- decyzja strony pozwanej z dnia 03.02.2017 r., k. 42;
- decyzja strony pozwanej z dnia 04.04.2017 r., k. 43;
- decyzja strony pozwanej z dnia 10.04.2018 r., k. 41;
- akta szkody znajdujące się na płycie CD, k. 71;

Zarówno u powódki jak i u powoda na skutek zdarzenia drogowego z dnia 7 września 2016 r. powstał długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 3%. U powodów powstał stan po urazie skrętnym kręgosłupa zakwalifikowany pod pozycją J89 a Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Skręcenia stawów między kręgowych są następstwem silnego, nagłego obrócenia i zgięcia karku. Występuje wówczas rozciągnięcie, rozwarstwienie, a nawet częściowe przerwanie więzadeł i torebek stawowych, bez trwałego zwichnięcia lub nadwichnięcia stawów. Przebieg dolegliwości bólowych w tego typu urazach zazwyczaj ustępuje w ciągu kilku dni lub tygodni, choć może nawracać lub przejść w postać przewlekłą. U powodów proces leczenia został zakończony a rokowania na przyszłość są pomyślne.

Powodowie na skutek wypadku z dnia 7 września 2016 r. nie doznali żadnego uszczerbku na zdrowiu o podłożu neurologicznym.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii dr n. med. M. J. z dnia 18.11.2019 r., k. 91-99;
- opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii lek. E. M. z dnia 26.05.2020 r., k. 122-127;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W sprawie bezspornym było, że w dniu 7 września 2016 r. doszło do zdarzenia drogowego, w którym poszkodowanymi zostali powodowie M. P. i P. P., doznając urazu kręgosłupa szyjnego.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy powodowie zasadnie żądają zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwot po 10.000,00 zł powódka i 8.000,00 zł powód z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę oraz zwrotu kosztów leczenia w wysokości 750,00 zł na rzecz powódki i 130,00 zł na rzecz powoda. Strona pozwana kwestionowała swoją odpowiedzialność odszkodowawczą co do wysokości, podnosząc, że stopień i rozmiar dolegliwości oraz następstw kolizji wskazanych przez powodów nie wypełnia przesłanek do zapłaty tak wygórowanych kwot. Ponadto strona pozwana jako niezasadne uznała roszczenie powodów co do zwrotu kosztów leczenia.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia lub jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie przysługuje bowiem za krzywdę, a więc za szkodę o charakterze niemajątkowym, która nie przedstawia jakiejś wartości ekonomicznej. Podkreślić w tym miejscu należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże zarówno doktryna jak i judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko, wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza stopnia

i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne), trwałości skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpecenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, utratę kontaktów towarzyskich itp. (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 681/98, OSNP 2000, poz. 626). W judykaturze podkreśla się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, iż ma złagodzić odczuwalność doznanej krzywdy z jednej strony, z drugiej zaś jednak nie może ono być źródłem wzbogacenia (Wyrok SN z dnia 9 lutego 2000r., III CKN 582/98, niepubl.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

W przedmiotowej sprawie Sąd na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, a przede wszystkim z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii dr n. med. M. J., doszedł do przekonania, że krzywda po stronie powodów wystąpiła i była ona ściśle związana ze zdarzeniem z dnia 7 września 2016 r. Konsekwencją tego wypadku były doznane przez powodów urazy kręgosłupa szyjnego, a także odczuwane w związku z tym dolegliwości bólowe, konieczność rehabilitacji oraz ograniczenia w codziennym funkcjonowaniu.

Sporządzona w przedmiotowej sprawie opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii również potwierdziła rozstrój zdrowia powodów na skutek wypadku z dnia 7 września 2016 r. Biegły sądowy po analizie akt sprawy oraz przebadaniu powódki M. P. i powoda P. P., w sposób jednoznaczny, rzetelny i spójny stwierdził, że u powodów doszło do długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 3% w postaci uszkodzenia kręgosłupa w odcinku szyjnym tj. ograniczenie ruchomości w zakresie rotacji lub zginania powyżej 20 stopni wg pkt 89a J w zw. z § 8.3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. – Załącznik „Ocena procentowa stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu” poz. 1974, Dz.U. Nr 234 z dnia 28.12.2002 r.

W ocenie Sądu w/w opinia została sporządzona w sposób kompletny, jasny i rzetelny. Z jej treści wynika bowiem, wbrew twierdzeniom strony pozwanej jakoby uraz powodów był nieznaczny a okres leczenia powinien wynosić od około tygodnia do kilku miesięcy, że powodowie na skutek wypadku z dnia 7 września 2016 r. doznali urazu skutkującego długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu.

Sąd miał również na uwadze opinię sporządzoną przez biegłą sądową z zakresu neurologii lek. E. M., która po analizie dokumentacji medycznej powodów oraz ich zbadaniu jednoznacznie wskazała, że wypadek nie wpłynął na zdrowie powodów w zakresie neurologicznym. Biegła sądowa z punktu widzenia neurologicznego nie stwierdziła u powodów uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem z dnia 7 września 2016 r. Tym samym Sąd nie przychylił się do zarzutów powodów w tym właśnie zakresie, którzy twierdzili, że powodowie nadal odczuwają dolegliwości bólowe o podłożu neurologicznym, a związane z przebyłym zdarzeniem drogowym z dnia 7 września 2016 r.

Zdaniem Sądu krzywda powodów rzeczywiście występuje, na co powodowie wskazywali w treści pozwu jak i zeznając przed Sądem a tym samym doznane przez nich cierpienia uzasadniają przyznanie stosownego zadośćuczynienia. Sporządzona w niniejszym postępowaniu opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii również potwierdziła rozstrój zdrowia powodów na skutek wypadku z dnia 7 września 2016 r.

Mając powyższe na uwadze, uwzględniając kwoty wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego, Sąd za odpowiednią i adekwatną do krzywdy M. P. uznał dalszą kwotę 8.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, a na rzecz powoda P. P. kwotę 6.000,00 zł, które to kwoty w pełni zrekompensują poniesione przez nich cierpienia. Zadośćuczynienie zasądzone na rzecz powódki jest nieznacznie wyższe a to z uwagi na przebieg zdarzenia i dalszą sytuację zdrowotną powódki. W chwili wypadku M. P. siedziała na miejscu pasażera z przodu, z prawej strony. To właśnie w ten bok pojazdu uderzył sprawca wypadku. Powódka jako pierwsza odczuła skutki kolizji. Ponadto po zdarzeniu korzystała z pomocy psychiatry oraz psychologa. Powódka bała się jeździć samochodem, miała koszmary senne oraz lęki. W ówczesnym czasie powódka chciała również zająć w ciąży, co okazało się niemożliwe z uwagi na przyjmowane leki. Ponadto Sąd miał na uwadze, że w toku postępowania likwidacyjnego powodowie otrzymali od

strony pozwanej jedynie kwoty po 800,00 zł tytułem zadośćuczynienia, co było całkowicie nieadekwatne do krzywdy której doznali.

Sąd w całości przychylił się do roszczeń powodów co do kwoty 750,00 zł i 130,00 z tytułu poniesionych przez nich kosztów leczenia. Przedłożone przez powodów faktury nie budziły żadnych wątpliwości Sądu, że w celu ratowania swojego zdrowia powodowie chcieli jak najszybciej i jak najlepiej poddać się fachowej pomocy medycznej. Korzystali wyłącznie z niezbędnych konsultacji i zabiegów rehabilitacyjnych. W ocenie Sądu żądania powodów w tym zakresie były w pełni zasadne i udowodnione.

Zgodnie z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Odszkodowanie to obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała i rozstrojem zdrowia, jeżeli są one konieczne i celowe. Takimi wydatkami są m.in. koszty leczenia, specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych koniecznych aparatów, wydatki związane z przewozem chorego do szpitala i na zabiegi, przejazdami osób bliskich w celu odwiedzin chorego w szpitalu, koniecznością specjalnej opieki i pielęgnacji, koszty zabiegów rehabilitacyjnych, a także inne koszty np. opłaty za kursy mające na celu przekwalifikowanie zawodowe poszkodowanego.

Zasadne było również roszczenie powodów w zakresie dotyczącym odsetek ustawowych od zasądzonych kwot zadośćuczynienia i odszkodowania. Wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy. Rozstrzygnięcie o odsetkach zostało wydane na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Sąd zasądził odsetki od dnia 15 września 2018 r., zgodnie z żądaniem pozwu tj. od 14-go dnia po otrzymaniu przez ubezpieczyciela wezwania do zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając, jako że powódka wygrała sprawę w ok 80 %, a powód w 75 %. Koszty postępowania w związku z żądaniem powódki wyniosły 9104,05 zł (Sąd przyjął połowę kosztów opinii biegłych tj. kwotę 1332,05 zł opłatę od pozwu w części dotyczącej powódki tj. 538 zł oraz koszty zastępstwa procesowego powódki i strony pozwanej, tj. 2x3617 zł). Powódka winna uiścić 20% tej kwoty, czyli 1820,81 zł, a poniosła koszty w wysokości 4654 zł. Do zwrotu na jej rzecz od strony pozwanej pozostaje kwota 2833,19 zł. Analogicznie Sąd rozdzielił koszty w stosunku do powoda, przyjmując, że powinien on uiścić 25 % kosztów związanych z jego żądaniem. Na koszty poniesione przez powoda składają się 407 zł tytułem opłaty od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3617 zł, a koszty sądowe w jego sprawie wynoszą 8973,05 zł. (2x3617 +1332,05 zł +407 zł). Powodowi należy się zatem od strony pozwanej zwrot kosztów procesu w wysokości 1780,74 zł.

Na podstawie art. 83 ust. 2 w związku z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594) zobowiązano stronę pozwaną do pokrycia wydatku w postaci wynagrodzenia biegłego, tymczasowo uiszczonego ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie w wysokości 857,24 zł.